

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὴν γελοιογραφίαν τοῦ παρόντος φύλλου κατέφαγεν ἡ ἀδιακρίσια τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος. Ζητοῦντες συγνώμην παρὰ τῶν κκ. συνδρομητῶν διὰ τὸ χημικὸν δυστύχημα ὑποσχόμεθα αὐτοῖς ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ λαγούς με πετραχήλια.

Κεφαλονία 2 Φεβρουαρ. 1875.

Κύριε συντάχτη τοῦ «Ἀσμοδαίου»

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὠραῖο δῶρο σου, τὸ ὁποῖο ἐδιάβασα μ' εὐχαριστήσιμῳ — ἐννοῶ τὸν 1^{ον} ἀριθμὸν, ἐπειδὴ τὸν δεῦτερον τὸν ἐχρειασθήκανε ὡς φαίνεται σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ ταχυδρομεῖα, καὶ δὲν τὸν ἔλαβα. — Τὰ ἀκόλουθα εἶναι ὄνειράτων ἐξήγησες ταῖς ὁποῖαις ἂν κρίνης καλαῖς γιὰ τὸν «Ἀσμοδαῖον σου» ἢ μὴ, νὰ καταχωρήσῃς εἰς αὐτὸν. Ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ κάμῃς τοῦτο χωρὶς νὰ μὲ ὑπογράψῃς· ἐπειδὴ εἶνε μικρὰ ἀσήμαντα πραιματάκια, καὶ δὲν ἤθελε μοῦ ἀρέσει.

Εἶμαι δὲ ὁ ὑπόχρεός σου.

*
**

ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΕΞΗΓΗΣΕΣ

Ἄν ἰδῆς ἓ τ' ὄνειρό σου γιὰ ἓνα φίλο σου πῶς τὸν ἐκάμανε κάπως ὑπάλληλο, — τρέξ' εὐθὺς νὰν τόνε συγχαρῆς, μήπως πρὶν ἔξυπνήσῃ τοῦ ἔλθῃ ἢ παύσῃ του.

Ἄν ἰδῆς πῶς σ' ἐκάμανε Δεσπότη, — Ἠθ' ἢ πῶς, γιὰ νὰ ἔγινες εἰς τὸν ὕπνο σου, ἐγέννηκες χάρισμα.

Ἄν ἰδῆς πῶς ἓνας κάνει πολλοὺς σταυροὺς, καὶ φιλεῖ ταῖς πόρταις τῶν ἐκκλησιῶνε, — Ἠθ' ἢ πῶς ἔκανες φρόνιμα νὰ φυλάσῃς ἀπὸ ἑαυτὸν.

Ἄν ἰδῆς πῶς ὁ ράφτης σου, ἢ πῶς ὁ τσαγγάρης σου, σοῦ ἐφέραν τὸ φόρεμά σου, ἢ τὰ παπούτσιά σου, τὴν ἡμέρα ποῦ σοῦ ὑποσχεθήκανε, — Ἠθ' ἢ πῶς εἶδες ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πράγματα ποῦ δὲν βλέπονται παρὰ σὲ ὄνειρατα.

Ἄν ἰδῆς πῶς τὰ τρία τέταρτα τῶν ψηφοφόρων μας πουλοῦν τὰς ψήφους των· πῶς τὰ τρία τέταρτα τῶν βουλευτῶν μας πουλοῦν τὰς ψήφους των· πῶς οἱ ὑπουργοὶ εἶναι οἱ πολιτικοί μας μεγαλέμποροι = Αἶ, μὴν πιστέρῃς τὰ ὄνειρατα.

Ἄν ἰδῆς πῶς ἡ Δικαιοσύνη ὀργανίσθηκε σὲ τρόπον ὥστε δὲν ἔχει πλέον κύριον σκοπὸν τῆς τῆ φορολογίᾳ τοῦ ἔθνους εἰς ὄφελος τοῦ Ταμείου, ἀλλὰ τὴν διανομὴν τῆς δικαιοσύνης τῆς ἴδιας εἰς τοὺς πολίτας, — Ἠθ' ἢ πῶς εἶδες τὸ 3750 μ. X.

Ἄν ἰδῆς πῶς ὁ Πάπας ἐπέθανε, — Ἠθ' ἢ πῶς ἀξένοι ἢ ζωὴ του. Ὁ Διάολος δὲν τσακίνει τ' ἀγγεῖά του.

Ἄν ἰδῆς πῶς ἔστην Κεφαλονιά δὲν ψευδομαρτυροῦνε οἱ ἄνθρωποι, — Ἠθ' ἢ πῶς τ' ὄνειρό σου ἐψευδομαρτύρησε.

Ἄν ἰδῆς πῶς ἐδιάβαζες ποιήσες ἀπὸ ἐκὲς ποῦ βραβεύονται στὰς Ἀθήνας, — Ἠθ' ἢ πῶς τὸ στομάχι σου εἶναι γιομάτο.

Ἄν ἰδῆς πῶς οἱ Ἕλληνες πασχίζουσι νὰ ἐπαναστατήσουν τὴν Θεσσαλία ἢ τὴν Ἥπειρον, — Ἠθ' ἢ πῶς οἱ ὑπουργοὶ ἔχουσι χρεῖα κηάλλο δάνειο.

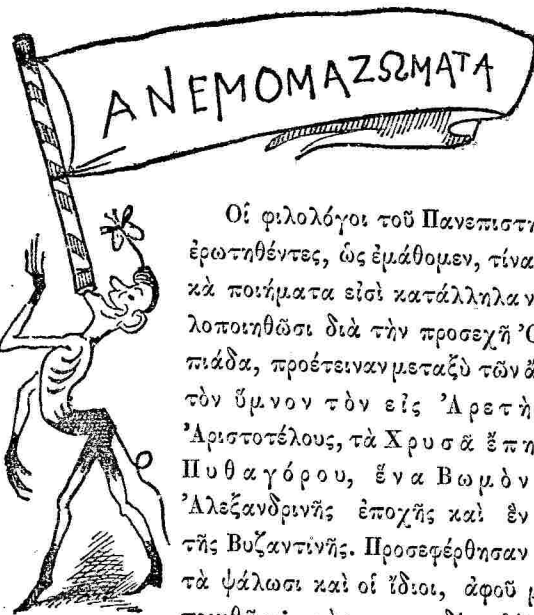
Ἄν ἰδῆς πῶς ἡ καμπάνες τῆ νύχτα σημαίνουσι διπλοκάμπανο, — Ἠθ' ἢ πῶς ὄνειρεύεσαι κοινωνία βάρβαρη.

Ἄν ἰδῆς ἀξιωματικὸς νὰ χορεύουσι με σπιρούνια στὰ πόδια τους, — Ἠθ' ἢ πῶς βρῖσκεσαι στὴν Ἑλλάδα.

Ἄν ἰδῆς μασκαράδες χωρὶς μπαρμποῦτα νὰ γυρίζουσι τὴν χώρα, καὶ συντροφίαις μεθυσμένοι ὀπισωθέτους νὰν τοὺς ἀκλουθοῦνε τραγουδογκαρίζοντες, — Ἠθ' ἢ πῶς βλέπεις τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ γυναικοῦλας δὲν τρῶν τὸ λάδι.

Ἄν ἰδῆς πῶς ὁ Κλήρος διώκει τὸ Εὐαγγέλιον, — Ἠθ' ἢ πῶς δὲν εἶδες τίποτε παράξενο.

Ἄν ἰδῆς στρατιώταις βαστώντας τὸ τουφέκι με λόγχην στὸν ὄμο τους, καθὼς οἱ χωριάτες βαστοῦν τὰ φουρνόξυλα ποῦ πᾶνε νὰν τὰ πουλήσουσι, — Ἠθ' ἢ πῶς εἶδες τοὺς στρατιώταις μας, καὶ πρόσεχε μὴ σοῦ ἔγιάλουν τὸ μάτι.

Οἱ φιλόλογοι τοῦ Πανεπιστημίου, ἐρωτηθέντες, ὡς ἐμάθομεν, τίνα λυρικὰ ποιήματα εἰσὶ κατάλληλὰ νὰ μελοποιηθῶσι διὰ τὴν προσεχῆ Ὀλυμπιάδα, πρότερον μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸν ὕμνον τὸν εἰς Ἄρετὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ Χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου, ἓνα Βωμὸν τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς καὶ ἐν ὧν τῆς Βυζαντινῆς. Προσφέρθησαν δὲ νὰ τὰ ψάλωσι καὶ οἱ ἴδιοι, ἀφοῦ μελοποιηθῶσι τὴν τετραῶδιον θέλουσιν ἀποτελεῖ οἱ ΚΚ. Φιντικλῆς, Κόντος, Τσιβανόπουλος καὶ Μιστριώτης· οἱ δὲ λοιποὶ τὸν χορὸν. Μία μόνον μικρὰ δυσκολία ἀναφέεται, ὅτι ὅλοι θέλουσι νὰ κάμουν τὸν τενόρον, καὶ ἰδίως ὁ Κ. Φιντικλῆς, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ μακροχρόνιος χρῆσις τῆς ἀλταρίας τοῦ ἠνοιξε τὸν λαϊκόν. Ὁ Κόντος ἀντιτείνει, ἰσχυριζόμενος, ὅτι προκειμένου περὶ φωνῆς δὲν τοῦ βγαίνει κανεὶς. Ἐλπίζεται ὅτι ἡ σχολὴ θὰ συμβιβάσῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅτι ce linge sale sera lavé en famille.

Ἀναγγέλλομεν τῷ ἁγίῳ Σύρῳ, ὅτι οἱ τρεῖς καλόγηροι — νὰ ἔχωμεν τὴν εὐχὴν των, — εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκε τεσκερὲν διὰ νὰ συναναγάγουν ἐλέη ὅπως οἰκονομήσωσι

τὰς ἀνάγκας των, ἐχόνδρυναν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε δὲν ἤμποροῦν πλέον νὰ περιπατοῦν πεζοί, διότι κουράζονται. Ἄς φροντίσῃ λοιπὸν νὰ τοὺς στείλῃ καὶ κανὲν ἀμάξι, διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἡ πολυτίμος ὑγεία των.

Προχθὲς αἰφνιδία νόσου προσβολὴ ἐθορύβησε τοὺς οἰκίους τῆς Κυρίας Α*** Εὐτυχῶς ἡ Κυρία ἐσώθη, καίτοι ἐγκαίρως προσδραμόντος τοῦ Docteur en médecine.

Ἄστειός τις λόγιος ποθεῖ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ Ἄσμοδαίου κατὰ τί διαφέρουσιν αἱ διψάδες τῆς Λιθύης ἀπὸ τινὰς τῶν ὁμογενῶν.

Ὁ Ἄσμοδαῖος σπεύδει νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ λογίου τούτου.

Αἱ μὲν διψάδες, δάκνουσαι τοὺς ἀτυχεῖς ὀδοιπόρους ἐπιφέρουσιν αὐτοῖς τοσαύτην δίψαν ὥστε, κατὰ τὸν Λουκιανὸν, ἅπαντα τὰ ὕδατα τοῦ τε λευκοῦ καὶ τοῦ κυανοῦ Νεῖλου δὲν ἤθελον ἐξαρκέσει νὰ τὴν σβέσωσιν, οἱ δὲ βαθύνοες ὁμογενεῖς, δάκνοντες τοὺς εὐήθεις ἰθαγενεῖς, ἐπιφέρουσι τούτοις τοσαύτην πείναν ὥστε, ἂν ὁ λευκόθριξ Πάρνης μετεβάλλετο εἰς σμηγδαλίτην καὶ ὁ φαλακρὸς γείτων αὐτοῦ ὁ Ὑμητὸς εἰς τυρὸν τῆς Ἐλβετίας, μὰ τοὺς ἀποχωρήσαντας βουλευτάς, δὲν ἤθελον ἐξαρκέσει νὰ τὴν κορέσωσι.

Ἐπεστράφη ἡμῖν προχθὲς φύλλον τοῦ Ἄσμοδαίου φέρον τὴν ἐπιγραφὴν, «ἐκ τῆς οἰκίας Δεληγιώργη». Ἡ οἰκία αὕτη μᾶς κατετάραξε κατ' ἀρχὴν, νομίσαντες ὅτι καὶ ὁ ἀδιάφθορος κ. Δεληγιώργης, δικαίως ὡσα ἐνομιζομεν συκοφαντίας ἀντιπολιτευομένων κατετάχθη εἰς τὴν σπεῖραν τῶν μεγαροκτιστῶν. Κατόπιν ὅμως ἐξετάσαντες καὶ πληροφορηθέντες ὅτι ἡ οἰκία Δεληγιώργη, εἶναι κτίσμα φαντασιῶδες, ἀπεδώκαμεν εἰς τὸν ἄνδρα πᾶσαν ἡμῶν τὴν ὑπόληψιν.

Ἐφημερίς τις ἐκ Πατρῶν ὀνομάζει τὸν προμνημονευθέντα Κ. Ε. Δεληγιώργη «Χαριτόβρυτον ἀηδόνα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀστέρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Εἰς τοιαῦτα πλὴν τῶν ἄλλων δυστυχήματα εἰσὶν ἐκθεσιμένοι οἱ πολιτευόμενοι ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν ἀηδίασαν. Ἀπελπίζομεθα.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Τί λέγουσιν ἐν τῷ ὑπερώῳ.

Ἐν τῇ Mignon. — αἷ πρᾶξις. — Σὺ πᾶτε ῥε νάκούσου με. Τραγουδάει ἡ Μανιώ.

Κοῦνά το τὸ παιδί σιγανά σιγανά
(connais—tu le pays)

Ἐν τῇ Madame Angot. — γῆ πρᾶξις. — Ἄρπα την, Μπρεζόλα τὴν Σοφιὰ (Marcel). Πές της τα. Ξι...ξι.

Ἐσ' εἶσ' ἐδῶ μωρὴ Σοφιὰ
Ποῦ κάνεις τόσο σαματᾶ
Πῶγεις τρεῖς ἀγαπητικούς
Τὸνα στραβὸ τοὺς δύο κουτούς
(C'est bien toi Madame Barras)

Ἐν τῇ Haydée. — Ἄ! μωρὲ ρούχα ἡ Χαΐδω, ποῦ ἔστὸ διάβολο Ῥωμαίτικα;

— Μωρὲ φέμματα λέν' δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ Χαΐδω τοῦ Ἄλῃ-Πασσᾶ. Μᾶς ἔγέλασαν.

Ἐν τῇ Amours du Diable. — Ἄχ! ψυχὴ μου διάβολος μὰ φορὰ νὰρχόντανε νὰ μ'ἔπερνε κ'ἔμένα.

Ἐν τῷ Fra-Diavolo. — Ἡ Μπρεζόλα ἔμαθε καὶ Ἑλληνικά' τραγουδάει τὸ ἐθνικὸ

τὰ ζωά μου ἀργὰ
μὲ μὲ περνοῦσαν τὰ βουνά.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ

ἦτοι πολιτικὴ δημώδης.

ΚΩΣΤ. Τί νέα, Γιάννη;

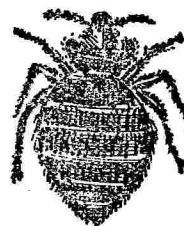
ΓΙΑΝΝ. ἴτε, τίποτα! Τὸ ὑπουργεῖο, λένε, πέφτει, μὰ μένα ἡ κοιλιὰ μου δὲν τὸ πιστεύει.

ΚΩΣΤ. Ἡ κοιλιὰ σου; καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ κοιλιὰ σου μὲ τὰ πολιτικά;

ΓΙΑΝΝ. Τί ἔχει νὰ κάμῃ! κουτὸς ποῦ εἶσαι κακομοίρη! Γὰ ρῶτα καὶ ὑπουργοὺς, καὶ βουλευτάδες καὶ ὑπαλλήλους, νὰ ἰδῆς ἀνῆχῃ νὰ κάμῃ ἡ κοιλιὰ μὲ τὰ πολιτικά...

ΚΩΣΤ. Πάει νὰ πῆ δηλαδή τις, πῶς...;

ΓΙΑΝΝ. Ἄμῃ τί ἄλλο;

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ἐδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Αἰόλου, ὑπ' ἀριθ. 728, παρὰ τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιάδῃ, πωλεῖται κόνις ἐντομοκτόνος ἄπταιστος. Φονεύει καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα ἔντομα, ἄδοντα καὶ μὴ, δάκνοντα καὶ μὴ δάκνοντα, μυρίζοντα καὶ μὴ μυρίζοντα.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.